

Det er almindelig Skik i Jylland, hvor der paa de magre Pletter i Rugvange kun er avlet lidt Rug og med svang Korn, at man henlægger dette for at skære det til Hestene sammen med Havre, men det er vel altsaa nu forbudt, Rugen skal tærskes uden Hensyn til, om Kornet er nok saa lille og svang. Forbudet skal vel forstaaes saaledes? Det andet Spørgsmaal, jeg vil fremsætte, angaar det Forhold, som den højtærede Minister nævnede, at Vaarrug er avlet sammen med Havre. Den højtærede Minister sagde, at det maatte fodres op. Det er formentlig rigtigt, naar jeg forstod ham saaledes, at det kun maa ske, naar der er givet udtrykkelig Dispensation fra de paagældende Myndigheder. Det tredje Spørgsmaal drejer sig om følgende Forhold: Flere Landmænd har i Aar ligesom tidligere enten ved Damp eller ved Petroleumsmotor faaet tærsket lige efter Høsten, og før Fodringsforbudet er udstedt, de har tærsket Avlen og taget omtrent en Trediedel bagfra af det daarligste Korn og lagt i en fælles Dyrge til Formaling og Fodring. Jeg spørger: Maa denne Blanding opfodres? De har liggende paa deres Loft denne Blanding af det daarligste Korn, Rug, Byg og Havre i en Dyrge, der er altsaa Rug deri. Jeg spørger: Kan de uden Straf lade dette formale og fodre dermed?

Endelig maa jeg, som Sagen ligger, meget henstille, at alt dette og navnlig det sidste Forbud gøres tilstrækkeligt bekendt for Befolkningen.

J. H. Jensen: Det Spørgsmaal, jeg rettede sidst til den højtærede Minister, vilde jeg have rettet igen, men nu er det rettet fra anden Side, og saa bliver det vel besvaret, forhaabentlig paa tilfredsstillende Maade. Jeg bor paa en Egn, hvor ikke saa faa Steder Rug, som nok kan siges at være brugelig til Brødkorn, allerede er blandet sammen med andet Korn, og saa maa Befolkningen vide, hvad den skal gøre ved dette. Det kan ikke nægtes, at vi alle er interesserede i, at Forholdet bliver ordnet saaledes, at der bliver Brødkorn nok i Landet, til det bliver Høst igen, og jeg kan fuldt ud anerkende, at der bliver truffet Foranstaltninger i den Retning, endskønt det maa beklages, at der herved bliver lagt Baand paa Befolkningens Handlefrihed. Men paa den anden Side maa der gøres alt, hvad der kan gøres, for at disse Forbud ikke skal blive mere generende for Befolkningen end nødvendigt. Vi maa være

klar over, at Forbudet ikke blot gælder dem, der har 100 Tdr. Land, men ogsaa Smaafolk med 6—7 Tdr. Land, der kun høster 9—10 Tdr. Rug. Jeg spørger derfor Ministeren, naar nu saadan en Mand har et mindre Kvantum Rug, som ikke kan sælges, fordi det er for smaat, skal Kommissionen saa møde med sit fulde Mandskab, 3 Mand, for at syne det? I saa Fald vil det blive et kolossalt Arbejde for Kommissionerne ude paa Landet. Der er et meget stort Antal Beboere, som kun høster 9—10 Tdr. Rug, og med de Renseredskaber, de har, maa man forudsætte, at der ikke kan gaa mere fra til Svind og Svang end 1 Td., og de kan heller ikke bruge det altsammen til at tærskes. Er det saa Ministerens Mening, at disse 3 Mænd skal møde, hver Gang en indsender en Ansøgning om at faa Syn over 3 Skæpper?

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) siger, at det er beklageligt, at der maa træffes saadanne Foranstaltninger som dem, vi for Tiden beskæftiger os med, og ingen kan mere villigt end jeg give det ærede Medlem Ret deri. Det er i det hele beklageligt, at der hersker en saadan Tilstand i Verden, at saadanne Forholdsregler er blevet nødvendige.

Der er rettet nogle Spørgsmaal og Henstillinger til mig. Først har det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) henstillet, at Loven bliver gjort bekendt, og det ærede Medlem har ganske Ret i, at Forbudet i dets udvidede Skikkelse maa bekendtgøres paa tilstrækkelig Maade for Befolkningen. Det ærede Medlem nævnede derefter tre Forhold, som han udbad sig mine Udtalelser om. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, drejede det første sig om, hvorvidt Rug af en ringere Kvalitet, Rug, som høstes paa daarlige Jorderovre i Jylland, og som under andre Omstændigheder ikke vilde falde ind under Brødkorn, ogsaa omfattedes af Forbudet. Saaledes som Forholdene er for Øjeblikket, hvor vi ikke kender vore Muligheder for Forsyning med Brødkorn, kan der efter min Opfattelse ikke være anden Hensigt med det, Kommissionen har foreslaet mig, end at vi maa sikre os al den Rug, som overhovedet er brugelig til Brødkorn, selv om den ellers ikke vilde være blevet anvendt dertil. Med Hensyn til Blandingskorn har det ærede Medlem paa Forhaand faaet mit Svar. Jeg har ment, at det er nødvendigt, at Spørgsmaalet ordnes ved Dispensation i hvert